

de oude man en de zee

De middagzon scheen op zijn bruine huid,
 zijn strooioed was hem veel te groot.
 Hij sliep lang uit en zag er slordig uit,
 hij had geen huis alleen een boot.
 En zo velen bleven even naar hem kijken
 en zo velen hadden graag met hem geruild.

refrein: De oude man en de zee, daar waar de tijd,
 zo traag in eeuwigheid verglijdt.
 Op hun eiland met de golven mee;
 de oude man en de zee, blijven voortaan
 mij steeds spontaan voor ogen staan.
 Afscheid nemen viel voor mij niet mee.
 De oude man en de zee.

De avond bracht ik altijd bij hem door,
 zijn wijn en vis was ook voor mij.
 De oude liedjes zong hij mij dan voor,
 de avond ging te gauw voorbij.
 En zijn net was altijd voller dan bij and'ren,
 maar de meeste vissen liet hij toch weer vrij.

refrein

De zomersproeten zijn nu van m'n huid,
 verbleekt, ze zijn bijna vervaagd.
 De oude man verdween en ook zijn schuit,
 vergeefs heb ik naar hem gevraagd.
 Hij was samen met z'n schip in zee verzonken,
 want hij bracht voor één keer teveel vissen mee.

De oude man en de zee, daar waar de tijd,
 zo traag in eeuwigheid verglijdt.
 Op hun eiland met de golven mee;
 de oude man en de zee, blijven voortaan
 mij steeds spontaan voor ogen staan.
 Warm omarmd nu rustend mét z'n twee.
 De oude man en de zee.